

Отже, спільна політика щодо громадян третіх країн та осіб без громадянства здійснюється також у питаннях надання притулку, забезпечення додаткового або тимчасового захисту всім, хто його потребує. При цьому держави-члени мають дотримуватися принципу невислання. Така політика не повинна суперечити Женевській конвенції 1951 року і Протоколу 1967 року про статус біженців, а також іншим міжнародно-правовим документам. Крім того, Союз співпрацює у цій сфері й з третіми країнами.

Література

1. Муравйов В. І. Вступ до права Європейського Союзу: підручник / В. І. Муравйов. – К.: Юрінком Інтер, 2011. – 213 с.
2. Cremona M. EU External Action in the JHA Domain: A Legal Perspective. EUI WP Law 2008/24. – 31 p.
3. Official Journal of the European Union. – 2008 C 115/01 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/JOHtml.do.uri=OJ:C:2008:115:SOM:EN:HTML>
4. Official Journal of the European Union. – 2007 L 188/17 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/JOHtml.do.uri=OJ:L:2007:204:SOM:en:HTML>.
5. Official Journal of the European Union. – 2002 L 63/1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eur-lex.europa.eu/JOYear.do.year=2002>.

УДК 346.14

Козирєва В. П., к.ю.н., доцент,
Коломієць В. А., студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ІНТЕГРАЦІЯ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЕКОНОМІКИ В ЕКОНОМІКУ ЄС

Європейський вектор розвитку, обраний українським суспільством і державою, потребує створення відповідних механізмів розбудови підприємств та населених пунктів нашої країни як частини європейського простору та інтеграції вітчизняної економіки в економіку ЄС. За таких умов капітальне будівництво, з одного боку, виступає об'єктом для реалізації відповідних державних заходів, а, з іншого, – інструментом, за допомогою якого відбувається розв'язання цих задач. У Господарському кодексі України будівельна економічна політика визнана складовою структурно-галузевої політики, у рамках якої держава здійснює відносно самостійний комплекс стимулюючих заходів [1, с. 25]. Проте досі відсутня чітка стратегічна державна економічна політика, спрямована на забезпечення випереджального інноваційно-індустріального розвитку будівельного комплексу.

Дослідження господарсько-правової оптимізації капітального будівництва зумовлено не тільки практичними потребами, але й необхідністю розвитку теорії господарсько-правових засобів, розуміння їх місця у правовому забезпеченні проведення державної політики, їх системного застосування.

Завданням господарсько-правової оптимізації капітального будівництва на сучасному етапі є: виведення будівельної галузі з кризового стану шляхом підвищення рівня її прибутковості та залучення інвестицій у будівельну галузь, а у стратегічній перспективі – забезпечення її переходу до стану випереджального сталого інноваційного розвитку та здатності виконувати будівельні роботи, що відповідають стандартам ЄС з безпечності, надійності, комфортності, ресурсозбереження, екологічності; наукове розуміння категорії «оптимізація капітального будівництва» на основі зіставлення понять «розвиток», «оптимізація», «вдосконалення», «гармонізація».

Господарсько-правові засоби оптимізації капітального будівництва можна поділити на: публічно-правові та приватно-правові; засоби макроекономічного та мікроекономічного впливу; прямої та непрямої державної підтримки; прямої участі держави у їх застосуванні та опосередкованої. Наголошується, що на сучасному етапі оптимізації капітального будівництва необхідно відмовитися від застосування засобів прямої державної підтримки будівельної галузі, крім будівництва некомерційних об'єктів державної або комунальної власності, надавати пріоритет правовим інструментам, які забезпечують окупність та прибутковість або непрямым засобам державної підтримки.

Економічна будівельна політика держави – це форма реалізації державою суверенної економічної влади в будівельній сфері на макро- та мікроекономічному рівнях, що здійснюється з урахуванням сезонності, складності, довгої окупності будівельних циклів та інших техніко-економічних особливостей будівельної діяльності з метою досягнення програмно визначених кількісних та якісних показників функціонування галузі, утвердження правового господарського порядку, створення умов для забезпечення економічної безпеки та суверенітету України. Необхідність її проведення детермінується можливістю капітального будівництва забезпечувати постійний та швидкий кругообіг грошових коштів між трьома основними внутрішніми ринками: виробництва, фінансів, послуг, а також можливістю здійснювати потужний стимулюючий вплив не тільки на суміжні, а й опосередковано на інші галузі економіки, що є запорукою економічного зростання всього господарського комплексу країни загалом та розв'язання багатьох соціальних проблем (доступність житла, подолання безробіття, підвищення якості життя, ресурсозбереження та сталий розвиток) [2, с. 97].

На сучасному етапі оптимізації капітального будівництва необхідно повністю відмовитися від застосування прямих засобів державної підтримки будівельних підприємств зокрема, як-от: дотації, субвенції, податкові пільги, пряма фінансова підтримка, крім будівництва публічних некомерційних об'єктів, та надати пріоритет правовим інструментам, які забезпечують окупність та прибутковість залучених бюджетних коштів (лізинг, державне замовлення, державно-приватне партнерство) або ж непрямым засобам державної підтримки, які створюють необхідні умови для зниження трансакційних витрат будівельних підприємств.

Окреслено напрями імплементації положень Угоди про асоціацію України з ЄС у господарське законодавство щодо капітального будівництва, зокрема: а) щодо державних закупівель у сфері підрядних робіт, б) забезпечення сталого розвитку капітального будівництва, в) розвитку антимонопольного законодавства щодо контролю за концентраціями у будівельній галузі, г) запровадження транспарентності, г) дотримання європейських вимог щодо енергоефективності будівель та споруд, їх доступності для осіб з обмеженими можливостями.

Як висновок можна сказати, що капітальне будівництво – це провідний вид господарської діяльності, спрямований на створення та реновацію основного капіталу у вигляді нерухомих об'єктів, забезпечення сталого розвитку територій країни, в тому числі населених пунктів, розв'язання інших загальнозначущих соціально-економічних завдань шляхом проведення капітальних будівельних робіт. Закріплення цієї категорії у ГК України дозволить проводити спеціальні заходи державної політики у будівельній галузі.

Література

1. Олюха В. Г. Правові основи використання капітального будівництва як форми державно-приватного партнерства / В. Г. Олюха // Науковий вісник Ужгородського Національного університету. – Серія «Право». – Вип. 27. – Т. 2. – 2014. – С. 21-25.

2. Олюха В. Г. Капітальне будівництво як господарсько-правова категорія / В. Г. Олюха // Право і суспільство. – 2015. – № 2. – С. 91-97.